

Krištofova nedelja

24. julij 2022

Spoštovani bralci Misijonskih obzorij,

zaključili smo velikonočni čas z binkoštno nedeljo, ko smo kristjani praznovali prihod Svetega Duha nad apostole in devico Marijo in s tem obeležili nov rojstni dan Cerkve. V nekaterih državah se otroci veselijo binkoštnega praznika, ker po slovesni maši sledi še praznovanje in razdelitev rojstnodnevne torte. Veselijo se, kot da bi praznovali svoj rojstni dan. Praznik Gospodovega vnebohoda in binkoštni praznik nas spominjata na poslanstvo Cerkve. Med nedeljskim nagovorom na trgu sv. Petra, kmalu po izvolitvi leta 2013, je papež Frančišek poudaril tri ključne besede v življenju Cerkve. Prvi dve, evangelijskost in cerkvenost, je uporabil že njegov predhodnik papež Benedikt XVI.. Papež Frančišek je dodal še tretjo, ta pa je misijonskost. Te besede nam nakazujejo, kaj je potrebno upoštevati, da postanemo zavzeti kristjani, ki hočemo svoje življenje resnično živeti kot dobri in aktivni kristjani. Evangelijskost pomeni slediti Jezusovemu učenju in zgledu ter živeti v skladu z evangelijem v vsakdanjem življenju. Čim bolj bomo prežeti z življenjem po evangeliju, bolj bomo blizu svojemu bližnjemu, mu stali ob strani in ga ljubili kakor samega sebe. Cerkev je način, kako gojimo občestvenost ali zbornost po naših

skupnostih. V zadnjih tednih velikonočnega časa smo se poglabljali v Apostolska dela, ki nam prikazujejo nastajanje in življenje prve apostolske Cerkve. Apostoli in njihovi sodelavci so izjemno hitro širili evangelij, ga utrjevali ter se pri tem srečevali z mnogimi težavami. Težave so vedno reševali tako, da so poslušali razloge za in proti in se za pravilno odločitev izročili Svetemu Duhu. Znamenit stavek iz prvega apostolskega zbora v Jeruzalemu nam pokaže, kako so mu zaupali in mu sledili: »Sveti Duh je namreč odločil in mi z njim.« (Apd 15,28) Tretja ključna beseda pa je misijonskost. Po vnebohodu je Jezus naročil poslanstvo apostolom z besedami »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu!« (Mr, 15,14). Obljubil jim je tudi, da bodo po Njegovem odhodu prejeli Duha tolažnika, ki jih bo spominjal in učil, kaj in kako naj oznanjajo. Po prejemu Svetega Duha so z vso vmo izpolnili Jezusovo naročilo in odšli misijonarit po vsem svetu. Od takrat naprej se misijonsko poslanstvo Cerkve nadaljuje in se bo nadaljevalo do konca časov, saj je to temeljno poslanstvo Cerkve. V tej številki vam predstavljamo življenjepisa Pauline Jaricot, ki je bila 22. maja 2022 razglašena za blaženo. Sto let po tem, ko je

Pauline ustanovila Družbo za širjenje vere, je leta 1922 papež Pij XI. povzdignil njeno družbo na raven papeške družbe in njen sedež prenesel v Rim. Na ta način je njeno delo dobilo vesoljni značaj in prešlo pod upravo papeža oz. Kongregacije za širjenje vere. Za nas je njena osebnost pomembna, kajti iz njenega delovanja in prizadevanja na misijonskem področju črpamo navdihe in podpiramo misijonsko delo. Pod njenim vodstvom je začela delovati misijonska molitvena zveza, ki je močna duhovna opora tudi pri nas. Spodbujala je duhovno in materialno oporo misijonarjem. V mesecu juliju pa bomo obhajali Krištofovo nedeljo in vsakoletno akcijo MIVA. Predstavljamo vam poročilo za leto 2021 in tudi nove prošnje misijonarjev, ki potrebujejo nova vozila, da bi lažje nadaljevali svoje poslanstvo. Vsak naš prispevek, tudi če je majhen, ogromno pripomore k uspešni rešitvi prošenj. Zadnja misel naj bo namenjena misijonarju salezijancu Avgustu Horvatu in laškemu misijonarju Franciju Kurentu, ki sta odšla v večnost. Hvaležni smo jima za njun zgled in predanost. Naj postaneta naša priprošnjika pri Bogu za nove misijonske poklice.

Pavle Novak CM

Katoliški misijoni | Groblje, Rim, Buenos Aires
1923-1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938-1987

Misijonska obzorja
POGLEJ PO SVETO

Izhajajo v Ljubljani
od 1987

MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
SI-1000 Ljubljana, Kristanova 1, Slovenija
Tel.: 01/300 59 50,
E-mail: missio@rkc.si
http://www.missio.si
Uradne ure od ponedeljka do petka od 8^h do 13^h.
Glavni urednik: Pavle Novak, CM
Pomočnica glavnega urednika: Tina Jež
Lektoriranje: MSS

Odgovarja narodni ravnatelj za misijone:
Matjaž Križnar
Oblikovalec: Hanzi Tomažič
Grafična priprava: NEBIA, d. o. o.
Tisk: Para, d. o. o.
Naklada: 4700 izvodov
Če ni posebej omenjeno, so slike od avtorja
prispevka ali iz arhiva MSS.
ISSN 1318-4369

Misijonska obzorja izhajajo šestkrat letno.
Priporočeni dar za posamezni izvod je 1,50 EUR.
Celoletni prispevek za MO za leto 2022: 9 EUR, za Evropo
12 EUR, avionska za Ameriko in drugod je 20 USD, 25 CAD.
Vplačila nakazujte na transakcijski račun MSS,
Kristanova 1, Ljubljana, namen nakazila: dar za tisk MO,
št. transakcijskega računa pri NLB:
SI56 0201 4005 1368 933.
Slika na naslovnici: blagoslov novega vozila na misijonu
Maputo v Mozambiku

Papež Frančišek: v krščanskem poslanstvu ni „protagonistov“ in „izvajalcev“

PIŠE MATIJA NARED

Papežev tekst, ki ga tokrat povzemamo, sledi razmisleku o »širšem pomenu <poklica>«, in sicer v kontekstu sinodalne Cerkve, Cerkve, ki posluša Boga in svet. Temo o naravi krščanskega poslanstva je papež Frančišek ponovno odprl ob 59. svetovnem dnevu molitve za duhovne poklice.

Cerkev, tako papež, »obstaja zato, da evangelizira, gre naprej in seje seme evangelija v zgodovini«. Vsak kristjan je lahko vključen v to veliko pustolovščino ne glede na svoje stanje in vlogo v Cerkvi in v svetu. Zato se moramo »paziti miselnosti, ki bi ločevala duhovnike in laike, pri čemer bi prve imeli za protagoniste, druge pa za izvajalce, ter skupaj uresničevati krščansko poslanstvo kot eno božje ljudstvo, tako laiki kot pastirji«, pri čemer se zavedamo, da je »Cerkve kot celota tista skupnost, ki evangelizira.«

Poslanstvo oznanjevanja evangelija – ponavlja papež v sporočilu – lahko izhaja iz krsta in ni nekaj posebnega, izjemnega: ni nekaj, kar bi bilo pridržano le za »posebne kategorije ljudi«. »Besede <poklic> – pojasnjuje papež Frančišek – ne bi smeli razumeti v omejenem smislu, kot da se nanaša zgolj na tiste, ki sledijo Gospodu skozi življenje v posebni posvetitvi. Vsi smo poklicani, da sodelujemo v Kristusovem poslanstvu, da ponovno združijo razdrobljeno človeštvo in da nas vse spravi z Bogom«. S širjenjem obzorja na celotno človeško družino papež predlaga, da je že samo dejstvo stvarjenja zaznamovano z določeno poklicanostjo: samo dejstvo, da smo prejeli dar življenja, potrjuje, da je »vsak od nas bitje, ki ga Bog želi in ljubi; vsak od nas ima edinstveno in posebno mesto v Božjem umu«. Glede na to smo vsi »poklicani, da smo varuhi drug drugega, da krepimo vezi harmonije in razdajanja

ter zdravimo rane stvarstva, da ne bi bila uničena njegova lepota.« V tem širšem smislu nimajo »poklica« samo posamezniki, temveč tudi ljudstva, skupnosti in skupine različnih vrst.

Posebni poklici, ki zadevajo posameznike in skupnosti, so del »tega velikega skupnega poklica« in ne nastajajo sami od sebe. Pri viru vsakega posebnega klica je vedno Božje delo: »Božji ljubeči pogled nas vedno sreča, se nas dotakne, nas osvobodi in preoblikuje ter nas spremeni v nove osebe«. To – vztraja Petrov naslednik – je tisto, kar se zgodi v vsaki poklicanosti: sreča nas pogled Boga, ki nas kliče. Poklicanost tako kot svetost ni izjemna izkušnja, rezervirana samo za nekaj izbranih. Tako kot obstajajo svetniki, »ki živijo zdaj med nami« (prim. Apostolska spodbuda Veselite in radujte se, 6–9), je tudi vsak izmed nas poklican, kajti Božji pogled in klic je usmerjen k vsakemu človeku. Ta poklicna dinamika oživlja vsako pristno cerkveno poslanstvo, ki se rodi

in izpolni kot odsev Kristusovega klica v življenju posameznikov in skupnosti: »Ljubeči in ustvarjalni Božji pogled,« piše papež, »nas je srečal na povsem edinstven način v Jezusu ... Evangelist Marko nam pove, da je Jezus bogatega mladeniča, s katerim se je pogovarjal, vzljubil« (MR 10, 21). Ta Jezusov pogled, poln ljubezni, počiva na vsakem izmed nas. Bratje in sestre, dovolimo, da nas ta pogled gane, dovolimo mu, da nas vodi zunaj nas samih! Naučimo se tudi gledati drug na drugega tako, da se bodo vsi, s katerimi živimo in se srečujemo – ne glede na to, kdo so – počutili dobrodošle in da bodo odkrili, da obstaja Nekdo, ki nanje gleda z ljubeznijo in jih vabi, da v celoti razvijejo svoj potencial. Naše življenje se spremeni, »ko sprejmemo ta pogled«, dodaja papež. In kot primer življenja, ki ga je spremenil Kristusov pogled, predlaga zgodbo venezuelskega blaženega Joséja Gregoria Hernándezza Cisnerosa: »Ko je delal kot zdravnik v Caracasu v Venezueli, je želel postati frančiškan tretjerednik. Kasneje je razmišljal, da bi postal menih in duhovnik, a mu zdravje tega ni dopuščalo. Spoznal je, da je njegov poklic zdravniški poklic, v katerem se je posvetil predvsem služenju revnim. Brez zadržkov se je posvetil tistim, ki so zboleli za boleznijo, znano kot »španska gripa«. Ko se je vračal iz lekarne, kjer je kupil zdravila za svojega starejšega pacienta, ga je zbil avto in je umrl. Ta zdravnik, vzorna priča za to, kaj pomeni sprejeti Gospodov klic in mu v celoti slediti, je bil pred enim letom razglašen za blaženega.« (Prevedeno in prirejeno po agenciji Fides, 6. 5. 2022 (GV)).

Smo med tistimi, ki vidijo, slišijo in ukrepajo?

POGOVARJAL SE JE PAVLE NOVAK

Misijonsko ozaveščena župnija lahko izredno veliko naredi za širjenje misijonske zavesti in pomoč našim misijonarjem, ki delajo na misijonskih poljanah. To se še posebej pozna pri misijonskih poklicih, ki izhajajo iz take župnije. Iz župnije Polhov Gradec izhajajo misijonar Janez Krmelj, duhovnik ljubljanske nadškofije, laiška misijonarja Jožica Rihar Koželnik in Blaž Krmelj ter sestra Ana Tominec, ki je preko Marijinih sester čudodelne svetinje nekaj časa delovala v Ukrajini.

Koliko let ste že župnik v Polhovem Gradcu? Mnogi vas poznajo kot zelo zavzetega misijonskega podpornika. Koliko časa že sodelujete z misijonarji?

Moje službovanje v Polhovem Gradcu bo kmalu doseglo četrto stoletja in pol mojega življenja. Navdušenje za misijonsko poslanstvo Cerkve izvira iz ranega otroštva, ko sem kot otrok bral povest o misijonarju patru Damijanu de Veustru, ki je deloval med gobavci na otoku Molokaj v Havajskem otočju. Na delo v zaledju za misijone na Madagaskarju me je Božja previdnost pripravljala postopoma. Za misijone na Madagaskarju sem prvič slišal kot bogoslovec prvega letnika v Ljubljani. Moje prve bogoslovske duhovne vaje je vodil misijonar Tone Kerin. Kasneje sem bil na mnogih vsebinsko zelo bogatih duhovnih vajah, pa sem marsikaj pozabil. Kar pa je takrat povedal misijonar Tone Kerin je bilo tako iz "krvi in mesa", da se še danes precej natančno spomnim vsega, kar je povedal. Ko sem bil kaplan na Vrhniki, sem kot gostjo pri mladinski skupini spoznal laiško misijonarko Jožico Rihar Koželnik. Ko sem bil kaplan v Trebnjem, so me iz Misijonskega središča zaprosili za pomoč mladim prostovoljcem pri učenju jezika in vključevanju v skupnost Malgašinje, ki se je poročila z laiškim misijonarjem. Z nadškofovimi dekretom za službovanje v Polhovem Gradcu pa sem tako rekoč "priženil" Madagaskar kot deseto podružnico Polhograjske fare.

Iz te župnije je trenutno v misijonih na Madagaskarju g. Janez Krmelj. Tam sta delovala tudi laiška misijonarja Jožica Rihar Koželnik in Blaž Krmelj. Ali je poleg njiju še kdo, ki je deloval v misijonih?

Ob tem vprašanju ne morem mimo posebne karizme misijonarja Janeza Krmelja. Po mojem je vodilni "skavt" za navduševanje za misijonsko delo. On bi še ledeno goro prepričal, da gre na vroče sonce Afrike in Indijskega oceana. V tem se odlično dopolnjuje s karizmo svojega tesnega sodelavca misijonarja Pedra Opeke. Prepoznavnosti dela in poslanstva Pedra Opeke dodaja konkretne odločitve posameznikov za delo v misijonih. Iz te njegove karizme so zrastle številni projekti pastoralnega sodelovanja laikov pri delu v misijonih, v povezavi z Medicinsko fakulteto v Ljubljani pa prostovoljno delo študentov medicine v dispanzerjih na misijonih. Program Pota za mlade sta oblikovala skupaj z nekdanjo katehistinjo v Polhovem Gradcu Polono Malovrh Kemperle. V okviru tega programa mladi organizirajo oratorije za otroke v misijonih. V sodelovanju z Ministrstvom za kmetijstvo in Karitas potekajo programi za hrano in razvoj kmetijstva na misijonih. Sodelovanje med šolami v Sloveniji in v misijonih je prineslo zanimive projekte; konkretno pri sodelovanju z osnovno šolo Polhov Gradec, čebelarski projekt in zbiranje pomoči za otroke v misijonih. Nazadnje še sodelovanje z Ministrstvom za obrambo pri pridobivanju rabljenih vojaških sanitetnih vozil za bolnišnice

na misijonih. Predvsem pa je misijonar Janez močno povezan z domačo župnijo. Posledično je že veliko naših faranov sodelovalo pri raznih projektih. Mladi se predvsem udeležujejo oratorijev in medicinskih odprav. Leta 2013 smo organizirali tudi delovno akcijo pred blagoslovitvijo novega misijona Ampitafa. Dela na misijonu v Ampitafa in obnovi dispanzerja v Ranomeni se je udeležilo 16 župljanov. Imamo tudi tehnično ekipo prostovoljcev in obrtnikov, ki obnavljajo stara vozila, ki so še uporabna za delo na misijonih. Priskrbijo rezervne dele, po potrebi pa se celo odpravijo na Madagaskar. Župnija Polhov Gradec tudi stalno gosti malgaške redovnice in duhovnike, nekajkrat tudi škofa iz Farafangane, ki je škofijsko mesto slovenskih misijonov na jugovzhodu Madagaskarja.

Župnija pa ne sodeluje samo z misijonarji na Madagaskarju. Slišali smo, da ste pred kratkim organizirali pomoč za Ukrajino preko Marijinih sester, ki delujejo v Ukrajini.

Sodelujemo in smo sodelovali še z mnogimi drugimi misijonarji. Misijonom v Afriki smo pomagali preko patra Stanka Rozmana in pokojnega patra Miha Drevenška. V južni Ameriki smo povezani s sestro Andrejo Godnič, daleč na severu ameriške celine s sestro Dorico Sever in še z mnogimi drugimi. Pomoč, ki jo organizirajo Marijine sestre, ki delujejo v Ukrajini, pa je prioriteta sama po sebi. V župniji jih doživljamo kot "naše" sestre, saj v njihovem redu delujejo kar tri iz naše župnije. Prav one so bile vmesna vez in posrednice pri organiziranju pomoči. Ideja pa je pravzaprav prišla s strani naše osnovne šole. Do takrat smo s farani zbirali zgolj denarna sredstva. V šoli so zbirali predvsem trajno hrano

za majhne otroke, plenice in vse, kar potrebujejo matere za majhne otroke. V prostorih Kulturnega doma pa smo zbirali predvsem zdravila, obveze, sveče, plinske gorilnike, trajno hrano ... Najbolj nujne stvari, ki jih dejansko potrebujejo na območju spopadov. Zbiralno akcijo je skupaj z mladimi koordiniral naš vitez malteškega reda Roman Vučajnik, ki je izjemno dobrodelno aktiven. Zbrano blago smo uspeli osebno prepeljati Marijinim sestrám v Ukrajino še pred cvetno nedeljo. Za nas tri šoferje je bila to več kot navadna avantura. Bile so prave duhovne vaje pred Velikim tednom, čeprav smo v Ukrajini preživeli le nekaj ur. Tudi če odštejemo grozljivo vojno, ljudje živijo v zelo skromnih razmerah. Opazili smo na primer ljudi, ki po več kilometrov daleč odhajajo k izvirom po vodo, ko jim presahnejo zbiralniki. Vodovoda na podeželju tako rekoč ni. Dotaknila se nas je hvaležnost ljudi, predvsem uradnikov in vojakov, ki smo jih srečali in se z njimi pogovarjali. Veseli so ne le darov, predvsem tudi občutka, da niso pozabljeni v stiski. Izjemno, čeprav kratko, je bilo srečanje z Marijinimi sestrám. Resnično so pričevalke vere in upanja v okolju, v katerem živijo.

Lansko leto ste blagoslovili dvoje reševalnih vozil za Pedra Opeko in Janeza Krmelja na Madagaskarju. V ta projekt ste vložili veliko truda. Nam lahko opišete kako ste uresnili ta projekt in koliko ljudi je bilo vključenih? Sta rešilca že prispela na cilj?

Ravno sedaj, ko pišem te vrstice, z enim očesom spremljam čudenje, hvaležnost in navdušenje nad reševalnimi vozili, ki sta ta teden prispeli na Madagaskar. Poleg svojega poslanstva sta vozili opravili tudi vlogo "kontejnerja", saj sta bili do vrha napolnjeni z raznimi stvarmi za slovenske misijone. Ideja je pričela zoreti pred dvema letoma. Bila je odgovor na težko situacijo misijonarjev na podeželju, ki se soočajo z vedno bolj neprehodnimi cestami. Medtem, ko se je cestna infrastruktura med večjimi

Bogdan Oražem pri sestrám v Ukrajini

mesti zadnja leta izboljšala, so ceste na podeželju postale skoraj neprevozne. Tu je vedno več tovornih vozil trgovcev, ki popolnoma uničijo blatne ceste. Predvsem v času ciklonov in večjih neurij te postanejo neprevozne za običajna terenska vozila misijonarjev. Preden se je lahko misijonar Tone Kerin, po februarškem ciklonu, odpravil na pot proti glavnemu mestu in potem domov v Slovenijo, je moral skoraj en mesec s stotino fantov popravljati pot, da je bila prevozna. Specialna terenska tovorna vozila kot npr. Unimog so predraga, starejših pa se ne da uvoziti na Madagaskar. Zato smo primerno ohranjeni in obnovljeni stari vojaški vozili preoblekli v reševalni vozili, ki so izjema pri uvozu starih vozil. Seveda bosta opravljali osnovno poslanstvo, vsaka v svoji bolnišnici združenja Akamasoa. Hkrati pa bosta služili za vse nujne prevoze ljudi, hrane in dobrin v najtežjih razmerah. Predelano vojaško reševalno vozilo TAM je darovalo naše Ministrstvo za obrambo in bo služilo v Pedrovi bolnišnici Safata. Vojaško reševalno vozilo Unimog, ki smo ga pridobili prek posrednika iz nemške vojske, pa je odšlo daleč na jugovzhod Madagaskarja, na najbolj zahteven teren, na misijon Janeza Krmelja v Ampitafa. S svojo logistiko in servisom nam je velikodušno pomagalo podjetje Prigo Mercedes Benz. Pri obnovi in nadgradnji so sodelovali mnogi obrtniki in prostovoljci predvsem iz župnij Polhov Gradec, Velike Lašče in Ribnica. S skupnimi močmi in požrtvovalnim prostovoljnim delom in darovi smo dosegli, da je skupen strošek nabave,

obnove, nadgradnje in transporta znašal samo 40.000 EUR za obe vozili. Ta strošek je bil pokrit iz akcije MIVA, iz denarja, ki ga za Kristofovo nedeljo darujemo za misijonska vozila. Tu se je zopet pokazalo, da dobrotá rešuje življenja ljudi. Hvala vsem darovalcem akcije MIVA, ker ste prispevali pomemben del pri tem projektu.

Kaj bi danes mladim in malo manj mladim, iz svoje bogate izkušnje dela v zaledju, sporočili o delu za misijone in v misijonih?

Kot odgovor dam primerjavo med Ukrajino in Madagaskarjem. Na eni strani gledamo tragedijo, ki jemlje življenja in domove spreminja v ruševine in smetišče; na drugi strani se rešuje življenja, ruševine in smetišča pa se spreminjajo v dostojna domovanja ljudi. Na eni strani demoniziramo eno osebo, na drugi povečujemo delo posameznih misijonarjev. Resnica pa je, da za izgubljenimi življenji, ruševinami in smetišči stoji na tisoče ljudi, ki nočejo videti, slišati in ukrepati. Na drugi strani je delo misijonarjev posledica tisočev ljudi, ki jim ni vseeno, ki vidijo in skušajo ukrepati. Misijonsko poslanstvo cerkve, soodgovornost za ljudi do skrajnih meja tega sveta ni hobi ali krožek, ampak imperativ evangelija.

V Misijonskih obzorjih št. 2 je prišlo do napake v rubriki Misijonski pričevalec. Pogovarjal se je Luka Biščak in ne Pavle Novak, kot smo navedli. Za nastalo napako se opravičujemo in zahvaljujemo za razumevanje.

1969-12 Naj postanem misijonar? (355)

LETA 1976 PIŠE FRANC SODJA

Kdor je zavzet za misijsko delo ali se celo bori za mlade misijske poklice, velikokrat in s trpkim občutkom gleda, kako mimo takih idealov odhajajo mladi ljudje, ki bi bili lahko odlični misijonarji, pa se izgubljajo v povprečju lahkega, čeprav krščanskega življenja.

Zakaj smo katoličani naenkrat tako osiroteli? Zakaj za mlade fante in dekleta misijski ideal ni več tako privlačen, da bi jih pritegnil? Zakaj bi skoraj s prstom lahko na koga pokazal, da ga Bog kliče, pa se sramežljivo umakne: Nimam poklica? So in bodo ostale skrivnosti. Vsak poklic je milost. V ta svet nimamo pogleda in ne moremo vanj seči s svojimi človeškimi rokami. A na eno ne pozabljajmo. Po nepotrebnem in celo na nemoder in krivičen način mladino begamo.

Saj ni problem celibata in ne problem žrtve tisti glavni razlog, da upadajo poklici. V posameznih primerih da, a v glavnem ne. Če bi mogli točno in do dna analizirati ta pojav, bi morda prišli do ugotovitve, da je eden glavnih razlogov – negotovost. Idealni mladostniki morajo imeti neko mirno prepričanje, da bodo mogli razviti svojo osebnost v idealu, kakršen je misijsko poslanstvo. Če jim bo misijsko delo vrednota, kakršna v resnici je, se bodo zanj ogreli. Ni treba umetnih reflektorjev ne sejmarske šare, da jim ta ideal zablesti pred očmi, treba je le resnice, a Božje resnice.

Vsi, ki so pod plaščem pokoncilskega iskanja začeli tudi mladini drobiti, kako se pogani sami bližajo resnici in milosti; kako je človekova svoboda tako velika stvar, da je oznanjanje evangelija že nasilje, – kako je zakonska ljubezen tako nekaj vzvišenega, da je že vprašanje, če je osebna žrtev mladega človeka, ki se zaradi Božjega kraljestva odpove zemski ljubezni, v skladu z naravnimi danostmi, in še in še; vsi ti nekoncilski in nepokoncilski in nekrščanski preroki so zbegali prenekaterega mladega človeka, da je podvomil, ali je vredno

svoje sposobnosti in energije vložiti v misijsko delo.

Na nas je, da razgrinjamo resnico, vso resnico pred mladimi dušami, tudi problematiko sveta, tudi nemir časa, tudi sence, a ob vsem tem jasno luč, ki osvetljuje Božje načrte. Ne delajmo se velike, češ, mladina ni požrtvovalna. Mladina zna biti presenetljivo pripravljena na odpovedi, le nekoga mora srečati, da ji pričara resnične, velike ideale.

znali prihiteti na pomoč in tem idealistom omogočiti pot v misijone? Niso na svetu med mladino samo huligani in hipiji, pa še ti so včasih idealisti svoje vrste. Ko bo zmeda pojmov izginila v moči resnice, da je prav danes za Cerkev čas in čas tudi za mlade ljudi, da postanejo v življenju nekaj velikega prav v službi Cerkve, bo kriza prebrodena. Vi, mladi ljudje, na vas čaka Bog. Ali je vredno za skledo zemske leče prodati Božje plemstvo, ki je ovekovečeno zlasti v pričevalcih – misijonarjih? Škof Sheen pravi: Mnogi ljudje si poderejo življenje z željo, da bi nekaj

Kaj ni nekaj posebnega, da tudi med slovensko mladino, posebno v domovini, neprestano raste zanimanje za misijski poklic? Na pisma naših misijonarjev, ki jih objavljajo razni listi, urednikom vedno prihajajo pisma mladih fantov in deklet z iskrenimi vprašanji: kako bi jaz mogel pomagati, kako bi mogel priti do misijskega poklica? Kaj ni usodno, če mi zreli ljudje ne bomo

imeli, namesto da bi vse trude vložili v to, da bi nekaj *bili*. Dati bogato vsebino svojemu življenju, to je skrb, vredna mladega idealnega človeka. V vprašanju: ali naj postanem misijonar, je že pol zagotovila, da Bog kliče. Vsaj eno je gotovo: Ne zapri srca, premišluj in moli! Pa mi vsi moramo moliti za vse tiste, ki jih ob uri Božjega miru prešine misel: Kaj, če bi postal misijonar?

Filipini: živa Cerkev

DRAGO KARL OCVIRK

Nazadnje je tekla beseda o Indoneziji, kjer so kristjani manjšina v muslimanskem »morju«, tokrat imamo obrnjeno sliko v njeni severovzhodni sosed: Filipinih. Medtem, ko je kristjanov 93 %, od tega 83 % katoličanov, je muslimanov samo 5 %, večinoma na južnih otokih blizu Indonezije.

Filipini so sekularna država, kjer so vsi državljani, ne glede na veroizpoved, enakopravni. Zanimivo, prav ta sekularnost moti muslimane na otoku Mindanao, kjer njihovo gibanje Moro zahteva državo s šeriatskim pravom, in so zato tam vojne razmere. Ni vprašanje, ali muslimani ali katoličani, marveč islamska država ali sekularna. Od kolonialne do misijonske Cerkve S Španci je krščanstvo leta 1521 prislo do otočja z več kot 7000 otoki in več kot sto ljudstvi in jeziki.

Med otoki ni bilo skupne zavesti, sčasoma so jo ustvarili Španci, ki so jih za začetek poimenovali Filipini po svojem kralju Filipu II.. Zgodovinar Samuel Tan je cilje španskih oblasti strnil v tri besede: Bog, slava, zlato. Vendar razloži, da so misijonarji osvajali srca domačinov z zgledom, spoštljivim oznanjevanjem in upoštevanjem svobode posameznika. Če se je npr. spreobrnil lokalni kralj, ni samoumevno sledil krst podložnikov; misijonarji niso podirali malikov, marveč so ljudi prijazno vabili, naj jih opustijo in se oklenejo Kristusa. Pred krstom so se morali odpovedati mnogoženstvu in sužnjelastništvu. Prav to je bil razlog, da »ni bilo nobeno ljudstvo v zgodovini Cerkve, vsaj ne pred 19. stol., tako temeljito evangelizirano kakor Filipinci«.

Kot zanimivost velja omeniti, da so misijonarji vzpostavili moderno javno šolstvo že v 17. stoletju. Filipinci so dobili prvo univerzo, Universidad de San Ignacio že leta 1590; za primerjavo: ljubljanski jezuitski kolegij je sedem let mlajši (1597-1773). Jezuitski univerzi je leta 1611 sledila dominikanska sv. Tomaža in potem še druge. Kljub temu, da so se Filipinci šolali na univerzah, pa jih misijonarji niso vključevali v svoje vrste. Spomnim se

Znamenita baročna cerkev sv. Avguština iz leta 1686 v De Paoayu

briljantnih filipinskih doktorandov na univerzi v Leuvenu, ki sem jim predaval, ko so mi pripovedovali, kako Španci niso hoteli domačih duhovnikov in redovnikov vse do konca njihove oblasti na Filipinih. Američani, ki so jih zamenjali, so to spremenili, vendar so na vrhu Cerkve ostali tujci vse do konca druge svetovne vojne. Še leta 1957 je šest redovnikov protestiralo pri papežu Piju XII., da je premalo Filipincev med duhovniki zaradi predsodkov proti njim. »Kako naj kdaj filipinski katoličani izpolnijo svoje previdnostno poslanstvo na Daljnem Vzhodu, če ne bodo stari redovi in družbe resnično in iskreno odprli svojih vrat za sprejemanje in vzgajanje domačih filipinskih kandidatov?« Po letu 1970 so se ta vrata na široko odprla, tako zaradi koncilskega vetra kakor tudi zato, ker so na Zahodu poklici strmo padali in zmanjkovalo je tudi misijonarjev. Na Filippine je po vojni prišlo nekaj slovenskih misijonarjev: salezijanca Rafko Mrzel in Jože Kramar, evharistinec Rafko Roberts in laik Janko Hribar. In to zato, kot pove dr. Kolar v delu Na misijonskih brazdah Cerkve, ker »se je v mestih in predmestjih

izredno hitro večalo število mladih, ki so bili izkoreninjeni iz svojega okolja ter postavljeni na rob družbe.«

Danes so Filipinci misijonarji po vsem svetu, in to prvovrstni. To sem videl na Salomonovih otokih, ko sem tam predaval v bogoslovju, ki so ga vodili filipinski lazaristi. Danes ne hodijo bogoslovci s Salomonov doktorirat samo v Rim, marveč tudi na katoliške univerze na Filipinih. Manilski nadškof Antonio Luis Tagle je postal kardinal in vodi Kongregacijo za evangelizacijo narodov. Kakšna velikanska sprememba od leta 1957 in protesta šestih redovnikov, ki sem ga omenil!

Vir žive skupnosti

V eni od svojih knjig - Velikonočno ljudstvo, živa skupnost - je kardinal Tagle spregovoril o viru žive skupnosti. In to Cerkev na Filipinih je!

»Kot krščanska skupnost moramo znova odkriti, obnoviti in osvojiti moč velike noči. Velika noč je namreč osrednja prвина naše vere, ki lahko spremeni naše življenje, našo Cerkev, našo državo in svet.

Ko se vračamo k velikonočnim poročilom v Svetem pismu, upamo, da bomo s prenovljeno jasnostjo videli, kako vera v vstalega Gospoda poraja skupnost. Potem ko so Jezusa aretirali, so se njegovi učenci razbežali. Verjetno jih je strah gnal, da so se skrili. Razočarani nad sabo in celo nad Jezusom so izgubili nekdanjo vnemo, da bi skupaj delali za osvoboditev Izraela. Jezusovo poslanstvo ni uspelo. Prav tako so tudi oni sami zatajili kot prijatelji in učenci. Izgubili so pot. Ločili so se drug od drugega. Kako so razkropljeni učenci našli pot drug do drugega? Kaj jih je spet zbralo v skupnost? Njihovo skupno verovanje v vstalega Gospoda, ki se jim je prikazal. Njegove besede niso obsojale, ampak prinašale mir.

Občestvo, ki sta ga razbila nezvestoba in sebičnost, je ozdravil in obnovil tisti, ki je premagal greh in smrt.«

Pauline Jaricot – ustanoviteljica Družbe za širjenje vere – razglašena za blaženo

V nedeljo, 22. maja 2022, je bila v Lyonu v Franciji za blaženo razglašena Pauline Jaricot, ustanoviteljica Družbe za širjenje vere. V spodnjem članku predstavljamo življenjepis te mlade svetnice in pomen njene pobude za današnji čas.

Življenje Pauline Jaricot

Pauline-Marie Jaricot se je rodila 22. julija 1799 v Lyonu v Franciji v premožni družini. Bila je najmlajša od sedmih otrok. Njen oče Antoine je bil lastnik tovarne svile, zato je Pauline od malih nog odraščala v visokih krogih družbenega življenja. Hkrati pa je spremljala tudi preprosto življenje delavcev, družbeno nepravico, revščino in duhovni razkroj v vihnih letih po francoski revoluciji.

Starši so ji dali ljubečo vzgojo in zgled žive vere. Pauline pa je bila razpeta med duhovnimi vrednotami in družabnim življenjem. Iskala je priložnosti za globoko molitev pred Najsvetejšim zakramentom, a hkrati odraščala v lepo, spogledljivo mlado žensko. Rada se je lepo oblačila, hodila na ples in zabave, se pustila snubiti mladim vrstnikom in sanjari-la o idilni poroki.

Notranje spreobrnjenje

Pri petnajstih letih je doživela prvo večjo preizkušnjo. Zaradi hudega padca si je poškodovala živčni sistem, kar jo je deloma ohromilo in okrnilo njen govor. V času okrevanja sta umrla njen starejši brat in mati, kar jo je še dodatno prizadelo. Pauline se je zaprla pred svetom in njeno zdravje se je slabšalo. Domači duhovnik jo je začel obiskovati in z njegovo pomočjo se je Paulinina vera ponovno okrepila in njeno zdravstveno stanje se je izboljševalo. Pomemben trenutek je bil, ko je v cerkvi poslušala pridigo o nečimrnosti. Zamislila se je, opravila življenjsko spoved in ob duhovnikovem spremljanju obnovila svojo ljubezen do Boga in zakramentov. V Marijinem svetišču Fourvière nad Lyonom je kot laikinja naredila zaobljubo čistosti in se za vedno zavezala Mariji. Pauline je spremenila svoje življenje. Odložila je bogate obleke in se začela

oblačiti v oblačila delavcev. Vsak dan je skrbela za revne ljudi in hodila v bolnišnico, da bi oskrbela in spremljala umirajoče. Mladim delavcem je pomagala najti delo v mestnih tovarnah, hkrati pa jih je spodbujala k duhovnemu življenju. Pauline je postajala vse bolj vdana Bogu. Imela je nalogo prinesiti svetlobo in upanje v temne in zahtevne situacije.

Začetek misijonske dejavnosti

Svoje delo za zunanje misijone v tujini je Pauline začela pri 19 letih na pobudo svojega brata Phileasa, ki je študiral v semenišču. Na njegovo prošnjo, da bi pomagala misijonarjem, je začela zbirati podpornike, ki so se srečevali v majhnih skupinah, da bi darovali denar, molili in si izmenjevali novice o misijonih. Skupine so imele po deset članov, med seboj pa so se povezovale v mrežo z odgovornimi osebami za 10 skupin in tako naprej. Prvi prispevki so bili namenjeni za pomoč zapuščenim otrokom na Kitajskem. Delo se je širilo in leta 1822 je prišlo do uradne ustanovitve Družbe

Papeške misijonske družbe

Družba za širjenje vere, ki jo je leta 1822 ustanovila Pauline Jaricot, je leta 1922 postala del papeških misijonskih družb. Letos torej praznujemo 200- oz. 100-letnico od teh ključnih mejnikov. S tem, ko papež podeli določeni ustanovi papeški značaj, ji prizna, da je močno razširjena in utrjena, jo sprejme pod svojo pristojnost in ji tako omogoči še lažje širjenje po celotnem svetu. Med Papeške misijonske družbe poleg družbe, ki jo je ustanovila Pauline Jaricot, štejemo še Družbo misijonskega otroštva (ki skrbi za misijonsko dejavnost otrok za otroke), Družbo svetega apostola Petra (ki podpira bogoslovce in duhovnike v misijonih) in Papeško misijonsko zvezo (ki spodbuja misijonsko zavest med duhovniki in posvečenimi osebami). V Sloveniji vse te dejavnosti povezujemo in organiziramo preko Misijonskega središča Slovenije. Bralce vabimo, da se vključijo v Misijonsko molitveno zvezo, ki z molitvijo podpira delo slovenskih misijonarjev.

za širjenje vere, ki se je razširila po vsem svetu. Ideja organiziranega zbiranja sredstev po skupinah je bila vizionarska za prihodnje misijonske akcije po vsem svetu.

Zveza živega rožnega venca

Leta 1826 je Pauline ustanovila še zvezo Živega rožnega venca. V skupinah po 15 ljudi je vsak član dnevno zmolil eno desetko, tako da je skupina vsak dan zmolila celoto, se pravi vse tri dele rožnega venca. Na ta način je materialno pomoč misijonom še dodatno povezala s temeljem, ki ga predstavlja molitev. Danes je po vsem svetu okoli 11 milijonov podpornikov misijonskega Živega rožnega venca. Okoli tridesetega leta je Pauline utrpela več osebnih stisk. Izgubila je brata Phileasa in sestro Laurette ter nato še sama doživela srčni napad. V vseh stiskah se je zatekla v molitev. Iz družinskih prihrankov je v Lyonu kupila hišo, ki jo je imenovala Hiša Loreto in v njej ustanovila majhno skupnost laikinj, predanih molitvi, ki jih je poimenovala Marijine hčere. Leta 1835 je Pauline odpotovala v Rim, kjer se je srečala s papežem Gregorjem XVI. Toda Pauline je bila resno bolna. Komaj se je premikala in ni pričakovala, da se bo lahko vrnila iz Italije. V svetišču svete Filomene v Mugnanu je med evharističnim češčenjem doživela čudežno ozdravljenje. Vrnila se je domov v Lyon in dala zgraditi kapelo v čast sveti Filomeni.

Relikvije srca bl. Pauline-Marie Jaricot

„*Pauline Jaricot je bila mlada laikinja z izjemno vero. S svojo odločnostjo in trdnim prepričanjem je ustanovila Družbo za širjenje vere. Pauline je verjela, da če vsi damo nekaj malega in skupaj molimo, lahko Božjo ljubezen delimo po vsem svetu. Molitev in konkretna pomoč gresta z roko v roki za uspešno misijonsko delo.*”

Pomoč delavcem v domačem kraju

V Lyonu je Pauline želela pomagati delavcem, ki so živeli v groznih razmerah in revščini. Leta 1845 je ustanovila novo tovarno, imenovano Gospa angelov, ki je izdelovala pobožne predmete ter je zagotavljala dobre življenjske in delovne pogoje. Žal jo je njen poslovni vodja ogoljufal in podjetje je propadlo. Mnogi so jo poskušali očrniti. Pauline je obubožala, a ostala trdna v svoji veri, dokler ni mirno umrla 9. januarja 1862.

Pomen njenega dela za misijone

Pauline Jaricot velja za pionirko v organiziranju misijonskih molitvenih zvez in nabirk za misijone. Čeprav je umrla ubogo in skrito, so njene misijonske družbe rasle in zasijale po vsem svetu. Škof Charles De Forbin-Janson iz Nancyja je navdušen nad njenim delom in z njeno spodbudo

Molitev za milost na priprošnje bl. Pauline Jaricot

Gospod,
prišel si na svet, da bi ljudje imeli življenje in ga imeli v polnosti. Pauline-Marie Jaricot se je v celoti posvetila temu tvojemu delu. Uvedla je širjenje vere za množice, ki ne poznajo Življenja, Živi rožni venec za tiste, ki ga nimajo v polnosti. Blažena Pauline Jaricot, Ti si posvetila svoje življenje za širjenje Kristusovega kraljestva in v služenju Bogu ter ljudem. Prosi za nas, da nam Bog nakloni milost, za katero ponižno prosimo. Amen.

ustanovil Družbo misijonskega otroštva, v kateri otroci molijo in zbirajo sredstva za otroke. Sto let po tem, ko je Pauline ustanovila Družbo za širjenje vere, je leta 1922 papež Pij XI. povzdignil njeno družbo na raven papeške družbe in njen sedež prenesel v Rim. Na ta način je njeno delo dobilo vesoljni značaj in prešlo pod upravo papeža oz. Kongregacije za širjenje vere.

Razglasitev za blaženo

Posmrtni ostanki Pauline Jaricot od leta 1935 počivajo v cerkvi Saint-Nizier v Lyonu, kjer je v mladih letih slišala ključno pridigo o nečimrnosti, ob kateri se je zamislila in spremenila svoje življenje. Leta 1930 se je začel postopek za ugotavljanje njenega svetništva. Leta 1963 je papež Janez XXIII. priznal njene herojske kreposti. Leta 2012 se je zgodil čudež na priprošnje Pauline Jaricot. Deklica pri treh letih se je zadušila in je doživela dvajsetminutni srčni zastoj. Zdravniki so opustili vsako upanje in so prenehali z zdravljenjem. Starši so vztrajali, da jo še naprej hranijo z infuzijo. Začela se je mreža molitve devetdnevnice k Pauline Jaricot. Deklica se je prebudila, a je imela hudo možgansko okvaro. Obetalo se je življenje v vegetativnem stanju. Kljub temu je čudežno ozdravela in je danes povsem zdrava. Ta čudež je priznan kot pogoj za razglasitev Pauline za blaženo. Tako je v nedeljo, 22. maja 2022, papeški legat kardinal Luis Antonio Tagle, prefekt Kongregacije za evangelizacijo narodov, v Lyonu v Franciji razglasil Pauline Jaricot za blaženo. Iz Slovenije se je beatifikacije udeležil narodni ravnatelj za misijone Matjaž Križnar.

24. julij 2022

za vse prevožene poti!

Sestre so skupaj z nekaj predstavniki socialnega centra z ladjo prišle v mesto po avto. S ponosom in veseljem pošiljajo dobrotnikom iz Slovenije vroče amazonske pozdrave z zahvalo in zagotovilom molitev ter pričevanjem, da koder se to vozilo pelje, prinaša veselje množicam otrok in mladostnikov, ki se v tem centru vzgajajo in pripravljajo na lepše in odgovornejše življenje. Še enkrat velik Bog plačaj vsakemu darovalcu, ki na ta način dela z nami v božjem vinogradu, pod vročim amazonskim soncem, bog pa zaliva to zemljo z roso in dežjem božjega blagoslova nad vas in nad nas.

MADAGASKAR – LAZARISTI – ALEX ZEPHIRIN

Hvala za vso vašo podporo Madagaskarju v vseh teh letih. Tokrat ste nam pomagali pri nakupu štirih motorjev, ki služijo na štirih različnih misijonih. Duhovniki nimajo sredstev za nakup avtomobila, tudi vzdrževanje je velik strošek. Zaradi slabih cest je več podružnic dosegljivih le z motorjem in tudi stroški popravil so nižji. Tako bodo duhovniki res lahko dosegli tudi tiste najmanjše skupnosti kristjanov daleč na podeželju, ki vsakič posebej nestrpno čakajo prihod duhovnika. Hvala vsakemu izmed vas, ki ste na Krištofovo nedeljo velikodušno darovali in smo po vas tudi mi deležni sadov akcije MIVA.

MADAGASKAR – JANEZ KRMELJ

Veliko veselje. Po dolgem načrtovanju, iskanju, tetanju ... Po mnogih darovanih urah prostovoljcev in podjetij, v sodelovanju z Misijonskim središčem Slovenije, Ministrstvom za obrambo in MIVA se je zgodilo, kar so bile dve leti nazaj zgolj sanje, želje in besede, po Božji milosti in dobrih ljudeh pa so postale "meso"!

V teh dneh sta na Madagaskar prispeli obe reševalni vozili, ki bosta pod okriljem združenja Akamasoa na razpolago za pomoč najšibkejšim in najbolj ranljivim skupinam prebivalstva daleč na podeželju Madagaskarja. Unimog se je najbrž prvič podal na takšen teren.

ROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE •

MADAGASKAR, TONE KERIN

Tone je tudi škofov vikar, kar pomeni, da je veliko na poti. V krajih, kjer deluje Tone, ni prave ceste, je samo blato in kamenje. Za premagovanje 160 kilometrov dolge poti iz Farafangane do Midongyja včasih potrebuje tudi tri dni, posebno ob deževnih dneh, ko so poti blatne in spolzke. In zaradi takih voženj se avto tudi hitreje uniči. Z avtom prepelje iz Vangaindrana ves material za gradnjo, pripomočke za šolo, hrano in ostalo, kar potrebujejo. Pred ciklonom, ki je divjal pred kratkim in uničil velik del poljščin, so uspeli popraviti vseh 40 mostov, ki so del poti Midongy-Vangaindrano. Čeprav so reke narasle, mostov ni odneslo. Tone je že jeseni izrazil željo za nov avto, ki bi prišel iz Evrope, saj je precej boljše izdelave kot iz Južne Afrike. A razmere povezane s COVID so možnost dobave zamaknile v letošnje leto.

KAZAHSTAN, BR. MIHA MAJETIČ

Br. Miha je misijonar v Kazahstanu. V samostanu opravlja nalogo gvardijana, v župniji službo kaplana, na ravni škofije pa je asistent za mladinsko pastoralo. V skupnosti že imajo kombi, ki je star deset let in so se začela vrstiti večja popravila. Zato bi ga radi zamenjali z drugim, ki bo hkrati tudi bolj varčen. Kombi največ služi za prevoz mladine in otrok na razna srečanja in duhovne vaje, tako na ravni župnije kot dekanije in škofije. Občasno služi tudi za prevoz tovora. Zelo prav pride tudi ob večerih, ko je povezava z javnim prometom slaba. Še posebej na relaciji do podružnic oz. oddaljenih krajev, kjer so tudi ceste zelo slabe. Država je velika, razdalje med mesti pa so zaradi redke poseljenosti velike. Prvi dve večji župniji, s katerimi tesno sodelujejo in pripravljajo program za mladino sta oddaljeni 70 km, srečanja pa se največkrat odvijajo v krajih, ki so od njih oddaljeni 300 do 500 km.

bodo imeli duhovniki možnost pogostejše obiskovati oddaljene krščanske skupnosti in jim pomagati pri utrjevanju krščanske vere v večinsko muslimanskem okolju. Naj vam Gospod stokratno povrne za vse, kar naredite za vesoljni misijon in še posebej, kar naredite za naš misijon v Sandiari.

BURUNDI – S. VESNA HITI

»Zahvaljujte se Gospodu, ker je dober, vekomaj traja njegova ljubezen!«

Z veliko hvaležnostjo prihajamo k vam, da se zahvalimo za velika Božja dela, ki se razodevajo po dobroti in velikodušnosti vaših src. Da, misijonska postaja RUZO je zelo oddaljena od glavnega mesta Bujumbure. Velik del poti, ki vodi do nas, je v slabem blatnem stanju. Nov avto

MIVA POROČILO ZA LETO 2021

Z vašimi darovi je MIVA Slovenija v letu 2021 pomagala pri 16 projektih v skupni vrednosti 369.100,00 €.

s. Zvonka Mikec	Mozambik	Toyota Landcruiser 10 sedežni
Alex Zephirin	Madagaskar	4 x motor Honda
Anton Kerin	Madagaskar	Motor Honda
Janez Krmelj	Madagaskar	Unimog reševalno vozilo
Škof Martin Kmetec	Turčija	VW Caddy
s. Agata Kociper	Brazilijska	Fiat Nova Strada
s. Bogdana Kavčič	CAR	Toyota Landcruiser
Škof Martin Kmetec	Turčija	VW Polo
Lazaristi	Kamerun	Minibus Toyota Coaster
s. Vesna Hiti	Burundi	Prevoz otrok
Ambroise Gning	Senegal	Renault Duster
s. Vesna Hiti	Burundi	Toyota Landcruiser
s. Vesna Hiti	Burundi	Invalidski vozički in kolesa
p. Alojz Podgrajšek	Malavi	Ford Ranger
Tone Kerin	Madagaskar	Popravilo mostov
Pedro Opeka	Madagaskar	Prevoz reševalnih vozil

nam bo pomagal premagati vse vozne ovire, da bomo lahko uresničile poslanstvo, ki nam je zaupano. V našem kraju namreč ni javnega prevoza. Zato bodo mnogi ubogi in bolni deležni tega prevoza. Zelo smo vam hvaležne za vašo gorečnost in nenavezanost, da vaše darove delite s tistimi, ki so v potrebi. Naj vas Bog blagoslavlja in vas varuje v svoji ljubezni, veselju in miru.

MOZAMBIK – S. ZVONKA MIKEC

Sad vaše velikodušnosti in srečne vožnje je prispel tudi v Mozambik, kjer smo 9. decembra dobili nov avto za večnamensko uporabo: za pastoralno delo po okoliških vaseh Namaache, za vse poti, ki jih prevozimo v pomoč našim že starejšim sestram misijonarkam, ki so celo življenje darovale in delale v teh misijonskih krajih, kakor tudi za naše začetnice, tiste, ki z velikim upanjem gledajo v bodočnost in se še danes odločajo za redovniški poklic. Res nimam dovolj besed, da bi se zahvalila, a ta zahvala je napolnjena z molitvijo predvsem naših starejših misijonark in z veseljem nasmehom otrok, ko nas zagledajo ob prihodu na podružnice, največkrat pa smo me "župniki", da z ljudmi podelimo Božjo besedo in Evharistijo. Naj bo zato res blagoslovljen vsak vaš meter in kilometer prevožene poti, za katero ste darovali tudi za nas. Hvala, obrigada, khanimambo!

ROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE •

SENEGAL, S. ZORICA BLAGOTINŠEK

S. Zorica je »mlada« misijonarka v Senegalu v mestu Thies, kjer sestre Uršulinke vodijo šolo in internat za dekleta. Šolo obiskuje okoli 800 učenk. V šoli poučujejo profesorji vseh veroizpovedi in tudi učenke prihajajo iz družin različnih veroizpovedi. Večina učenk je iz preprostih družin, temu primerna je tudi višina šolnine, kar zadostuje za funkcioniranje šole, za kaj več pa žal ne. Avtobus služi za prevoze otrok in je res pomembno, da je brezhiben. Sestre imajo en avtobus znamke MAN, letnik 2003, z več kot osemsto tisoč prevoženimi kilometri in je potreben tedenskih popravil. Zato bi rade kupile novega – rabljenega, ki bo služil svojemu namenu in ne bo ves čas na popravilu.

TANZANIJA, ROBERT ANTHONY

Robert Anthony je misijonar v Tanzaniji in deluje na misijonu Ngurdoto v regiji Arusha. Župnija – misijon ima 5 podružnic in 49 manjših skupnosti kristjanov, ki delujejo na področju župnije in podružnic v radiju 50 km od centra župnije. Področje je dokaj gosto poseljeno, veliko pa je tudi priseljevanja iz drugih krajev. Cerkve na podružnicah so v veliki meri še v izgradnji. Tudi zato potrebujejo soliden avto, da lahko čim več materiala prepeljejo sami. Ceste so slabe, še posebej v deževni dobi, ko pot zaradi blata postane pravo drsališče. Prosijo za pomoč pri nakupu novega vozila za obisk podružnic in maševanje, obisk bolnikov, obisk po vaseh za izobraževanje katehistov, za obisk skupnosti, kjer živijo mladi oboleli s HIV, udeležbo na raznih srečanjih, prevoz gradbenega materiala ...

Minimalne možnosti za študij

S. ZVONKA MIKEC, SALEZIJANKA, MOZAMBIK - ANGOLA

Sestre Salezijanke smo v Mozambiku od leta 1952 in trenutno prisotne v petih provincah, organizirane v devet skupnosti: V Maputu (2), v Namaachi (2), Inharrime, Moatize – Tete, Nacala, Pemba e Chiure.

Glavno mesto province je Pemba, ki je na skrajnem severu države. Tam so od marca 2017 neredi in je cela provinca v vojnem stanju. Vse to je povzročilo že čez 800 tisoč beguncev, od teh je več kot 350 tisoč otrok. V Pembi sestre Salezijanke delujemo od leta 1975, leta neodvisnosti. Najprej so delovale kot katehistinje v župniji in zaposlene kot medicinske sestre v bolnici.

Načrti

TONE GRM, SALEZIJANEC, MOZAMBIK

Končno sem si vzel čas za gradnjo aviarijev - prihodnji teden bom zaključil z gradnjo, sledi oprema in zagon pred odhodom na dopust. Če Bog da in če bo šlo vse po načrtih. Izbral sem krasen kotiček, popolnoma miren, v zatišju, z izvrstno senco, s prekrasno predgradnjo - trije visoki zidovi, ki onemogočajo dostop nepridipravom. Skratka, sem zelo zadovoljen.

V vseh teh letih je tudi mesto raslo, ljudje so se priseljevali in videla se je potreba po šolanju otrok in mladine. Tako smo se leta 2010 odločile za gradnjo srednje šole, seveda z dovoljenjem države. S pomočjo nevladnih organizacij iz Španije smo med leti 2011 in 2013 zgradile srednjo šolo s 15 razredi in potem v naslednjih letih še prizidale del za administracijo šole: ravnateljstvo, tajništvo, zbornico za učitelje. Vedno se je čutila velika potreba po knjižnici, da bi imeli učenci možnost raziskovanja in študiranja. Zato smo se najprej odločile in organizirale knjižnico kar v enem od razredov in skušale zbrati vsaj nekaj knjig.

V začetnem načrtu pa smo seveda imeli tudi knjižnico in učilnico za računalništvo: tudi za to je prišel čas. Letos nam je Japonska ambasada odprla možnost za prijavo projekta in smo zaprosili za knjižnico in računalniško učilnico. Bil je odobren. Tako bomo v začetku leta 2022 začeli z delom.

Da pa bo projekt lahko res kompleten, pa bomo potrebovali še sredstva za pohištvo knjižnice. Tako se bodo ustvarile minimalne možnosti za dijake. Ob tem načrtujemo tudi gradnjo sanitarnih prostorov. K temu nas sili prav situacija zaradi pandemije, ki jo vsi doživljamo že drugo leto. Naše šole res nimajo minimalnih higienskih pogojev. Radi bi tudi dijakom nudili sanitarne prostore s tekočo vodo, da vsaj minimalno preprečimo različne bolezni.

Trenutno je šola res odprta šola, saj je v zadnjem letu sprejela okoli 300 mladih, ki so prišli (zbežali) z vojnih področij. Sprejeli smo tudi več novih učiteljev, ki jih je država nastanila v naši šoli. Tudi ti so pribežniki iz raznih krajev, vsak s svojo žalostno zgodbo bežanja in nevarnosti smrti.

Močno upamo, da se bo počasi vojna situacija umirila (trenutno so na tem področju vojaške sile iz več Afriških držav, da bi pomagale "uničiti" te, ki so organizirali to vojno in upore, četudi je vse še velika skrivnost). Upamo, da bomo počasi lahko spet zaživel v bolj mirnem in brezskrbnem okolju, čeprav življenje nikakor ni lahko, tudi brez vojne. Mnogi mladi se morajo na vse načine zelo truditi, da jim uspe študirati in upati na boljši jutri. Tudi me, sestre HMP, jim želimo vsak dan vlivati ta kanček upanja s tem, da jim nudimo minimalne možnosti za študij in da tako začutijo, da so pomembni ter da se spleča potruditi in sanjati.

Hvala za vsak vaš dar, ki ga lahko prinesete v Misijonsko pisarno ali nakažete na račun:

Misijonsko središče Slovenije,
Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana
TR pri NLB: SI56 0201 4005 1368 933
namen nakazila: dar za s. Zvonko Mikec, koda namena: CHAR
referenca: SI 00 249630

Prijatelji mu dajejo upanje

P. JANEZ SEVER, JEZUIT, RUSIJA

Hristos Voskres! Kristus je vstal! Hvala lepa za voščilo! Zares je vstal! Naj nam da Sveti duh pogum in vero! Dolgo ste čakali na moj odgovor ...

Letos sem obhajal velikonočne obrede na Kavkazu v mestu Nalčiku. Tukajšnji župnik je že dlje časa bolan, ima raka, in škof je prosil, če bi ga nadomeščal. Bil sem vesel povabila, ker sem si že dolgo želel videti to slavno kavkaško gorato pokrajino. Približno 120 km od Nalčika je gora Elbrus, najvišja gora v Evropi, visoka nekaj čez 5600 m. Do nje nisem uspel priti, ker nisem imel svojega vozila. Lahko sem jo videl samo enkrat od daleč, ker so bile gore ves čas v megli. Dvakrat sem bil na izletu v gorah. Čudovito! Okoli mesta je tudi kar nekaj toplic. En dan sem šel na izlet v mesto Grozni v Čečensko republiko, okoli 250 km od Nalčika. Peljal me je stari katoličan iz Nalčika, ki izhaja iz tega kraja. Veliko je pripovedoval, kako je bilo med vojno in kako so morali bežati. Katoliška skupnost se ni nikoli več vrnila v Grozni ali v Čečnjo.

Držim se več ali manj v redu. Glavno je, da sem zaposlen z resnimi projekti in se veliko srečujem s pozitivnimi ljudmi, posebno z ubogimi. Služim enkrat na teden pri sestrah Matere Terezije, kjer živijo brezdomci in tisti, ki okrevajo od alkoholizma. Enkrat na teden se ukvarjam tudi z migrantskimi otroki, ki so z družinami prišli z juga, po večini zaradi dela. Nekateri še ne znajo rusko in se počasi uvajajo v življenje tukaj. Vsi ti so moji prijatelji in mi dajejo upanje. Preko njih doživljam duhovno tolažbo v tem času. Hvala za vso podporo!

Otipljivo znamenje

S. BARBARA PETERLIN,
MARIJINA SESTRA ČUDODELNE SVETINJE, UKRAJINA

Ob vseh vojnih grozotah, ki se že drugi mesec dogajajo v Ukrajini, smo deležni tudi vaše neizmerne dobrote in iznajdljivosti. Marijine sestre se ne moremo načuditi, kako hitro in velikodušno ste se odzvali na našo stisko. Koliko

molitev, darovanega trpljenja, odpovedi, kulturnih prireditvev, denarnih sredstev, mreža zbiranja, pakiranja in prevoza materialnih darov. Sprejemanje beguncev in skrb zanje. Vsak pomaga po svojih močeh. In prav vsaka pomoč je dragocena!

Tudi pri nas se plete mreža pomoči beguncem in ljudem, ki so ostali v Kijevu, Harkovu, Černigovu. Ljudem na Zakrpatju pomoč posredujemo same, v oddaljena mesta pa preko naših duhovnikov in prostovoljcev. Ko z darovi, ki smo jih dobile iz Slovenije, prihajamo k beguncem, smo deležne zelo velike hvaležnosti in to bi vam rade v teh prazničnih dneh predale.

V naši vasi in okoliških vaseh je nekaj več kot tisoč beguncev. Mnogim so svoje domove velikodušno odprli ljudje, veliko pa jih živi tudi v vrtcih, šolah, župniščih. Materialni darovi so sredstva, s katerimi se lahko približamo beguncem. Ko jim prinesemo ravno to, kar potrebujejo, se odprejo tudi njihova srca. V tej hvaležnosti se želijo pogovarjati. Gradi se povezanost in prijateljstvo. Vaši darovi so otipljivo znamenje, da v tej stiski niso sami, da so več sto kilometrov stran ljudje, ki vedo za njihovo situacijo, ki ob branju novic ne ostajajo brezbrizni, ampak velikodušno pomagajo neznanim ljudem.

K naši župljanki Tanji, mlajši upokojenki, je pred nekaj dnevi prišla nečakinja iz Hersona, ki so ga že okupirali. Skupaj z njo pa je prišla tudi njena prijateljica, ki ima tri odrasčajoče hčere. Tanja jim je dala na razpolago vse, kar ima, celo svojo posteljo jim je dala, sama pa si je postlala na tleh. Popoldan so vse skupaj prišle v naš samostan k molitvi rožnih vencev. Ponudimo jim hrano in ostale dobrote. Pa v vsej skromnosti pravijo, da imajo še vsega dovolj. Uspemo jih nagovoriti, da počakajo. Ko prinesem polno vrečo dobrot, jim povemo, da ste to zanje zbrali ljudje v Sloveniji, ki čutite njihovo bolečino in jim želite preko darov biti blizu. Z orošenimi očmi hvaležno sprejmejo darove.

Pretresla me je zgodba družine, ki živi na naši ulici. Preko otrok smo se spoznale z mamico Leno. Pred osmimi leti so iz Donecka pribežali v Kijev. Počasi so si

uredili življenje in se privadili novega okolja. Sedaj so morali ponovno bežati. Tiho pove: »Moja mama je ostala v Donecku. Ona je na drugi strani.« Bolečina vojne je še večja zaradi bolečine razdora v družini. Kljub vsemu pa Lena ostaja hvaležna, skromna in radostna.

V hvaležnosti za vso pomoč, ki rešuje življenja, daje upanje in preko otipljivih darov prinaša tudi vero, da Bog svojo ljubezen izkazuje po dobroti ljudi, vam prav vsem želimo, da bi vas in vse vaše drage spremljal Božji blagoslov in radost zmage Vstalega nad zlom in smrtjo! Blagoslovljeno Veliko noč!

Marijine sestre iz Ukrajine se vam zahvaljujemo za vso bližino, skrb, podporo in sočutje od vsepovsod.

Nemogoče se je zahvaliti vsakemu posebej. V tolažbo nam je, da nas tako zvesto spremljate in podpirate z molitvijo. Hvaležne smo za vse darovane sv. maše in molitev prav vsakega.

Kosilo ob koncu posta

S. ZVONKA MIKEC, SALEZIJANKA, ANGOLA

Danes smo v naši skupnosti, kot malo znamenje ob koncu posta, pripravili kosilo za 50 ljudi (no, to je le delček množice), ki jih vsak dan srečujemo pred našo hišo in delajo tu, na cesti: z vozički prevažajo tovor, prodajajo, prenašajo stvari in si s tem služijo za vsak dan. Na cesti ostanejo ves dan. Kako so bili hvaležni za toplo kosilo in dobro besedo. Tudi

mamica z dojenčkom v rokah ... Naj Bog obilno blagoslovi vse botre in vse dobre ljudi, ki redno podpirajo naše misijonsko delo. Res ne vem, kako bi bilo brez tega. Še enkrat vsem v misijonski želim blagoslovljeno veliko noč. V upanju, da se svet ob pogledu na križanega strezni in da Vstali razsvetli vse, ki hodijo v temi.

Delo zaključeno, poslanstvo ostaja

IVAN BAJEC, DUHOVNIK KP, SLONOKOŠČENA OBALA

»Veseli se vsa zemlja, ožarjena s takim sijajem, ... da je tema z vesoljnega sveta pregnana«, molimo ob velikonočni sveči. Naj ta velikonočni sijaj ožarja življenje vas vseh, ki se trudite v Misijonskem središču Slovenije. Na veliko noč bom krstil katehumene, ki so se pripravili

na krst. 1. maja pa bo škof birmal naše birmance. S tem bo moje delo tukaj v glavnem končano. V začetku junija nameravam priti domov.

Vpliv vojne

S. ZORICA BLAGOTINŠEK, URŠULINKA, SENEGAL

Postaja prijetno toplo po senegalsko, tako da nam bo za Veliko noč najbrž vroče, ne samo, da bomo v kratkih rokavih. Imeli smo zelo lep praznik Cvetne nedelje, kot ste lahko razbrali iz poslanih slik. Veliko petja. Res veselo smo mahali s palmovimi vejami ... ob Hozani ... Se mi je zdelo, da me je kar prestavilo na ulice Jeruzalema, čeprav tam še nisem bila. Jutri se bom skupaj s postulantkami udeležila krizmene sv. maše, ki bo ob 11.30. Na Veliki petek bodo žive postaje križevega pota, ki se bo začel ob 15h. Skupaj z obredi Velikega petka naj bi vse skupaj trajalo do 19h. To verjamem, da te res potopi v »dogajanje« Velikega petka. Istočasno je tudi čas ramadana. Še odkrivam, kaj to pomeni tudi praktično v vsakdanjem življenju, za vse v Senegal.

Vojna v Ukrajini se pozna tudi tako, da zmanjkujeta jeklenk plina. Tako poskušamo vse, kar je za daljše kuhanje ali peko, pripraviti zunaj na odprtem ognju.

Vse je božji dar

PETER IVANČIČ, SALEZIJANEC, KUBA

Najlepša hvala za vaše voščilo ob mojem »napredovanju« v letih, za kar pravzaprav nimam nobenih zaslug, če upoštevam dejstvo, da je življenje, kot tudi vsako leto, vsak trenutek na tej Zemlji Božji dar. Kot je Božji dar tudi vera, redovni poklic, duhovništvo, poklicanost v misijone. Božji dar je tudi Kuba. Pa Misijonsko središče Slovenije s svojimi zavzetimi sodelavci in širok krog čutečih ljudi, ki poleg drugega vidijo duhovno in materialno prikrasane ljudi tudi daleč onkraj svojih zidov in ograj. Hvala za vaše molitve! Naj bo Gospod vedno z vami! Naj usmiljeni Bog blagoslovi Slovenijo!

† Avgust Horvat SDB

salezijanec duhovnik in misijonar (30. 6. 1939 – 9. 5. 2022)

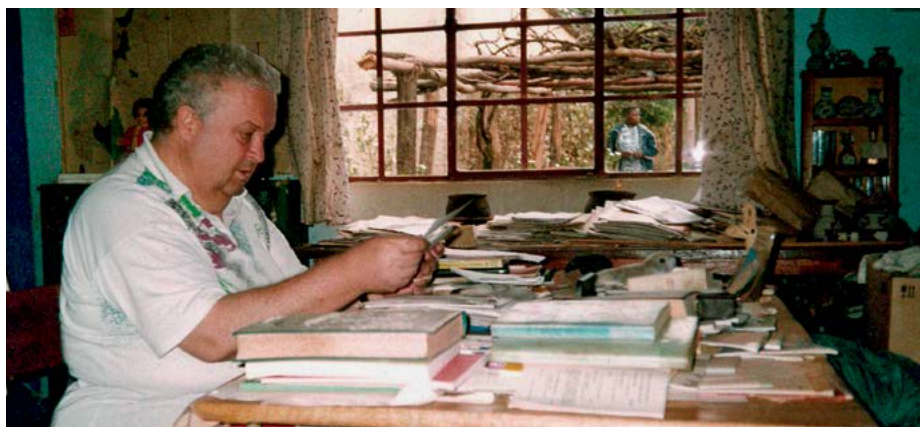
Življenjska pot

V času, ko se je na obzorju že kazala druga svetovna vojna, se je pri Horvatovih v Lipovcih, 31. junija 1939, rodil Avgust Horvat. Peti od devetih otrok. Prva dva sta umrla. Starši so ga prinesli h krstu 2. avgusta in ga posvetili Gospodu, ki je prav neopazno začel po njem delovati, kakor pravijo besede preroka Izaija: *"Gospod me je poklical ob rojstvu, mi dal ime že v materinem naročju."*

Dal mu je dobro in plemenito srce, polno vedrine in veselja, ki ga je pozneje poneslo v daljno Afriko. Osnovno šolo v Beltincih je opravil brez večjih težav. V domači hiši je bil deležen preproste vere. Božja previdnost ga je kot trinajstletnega fanta vodila na Rakovnik, kjer je dokončal tri razrede nižje gimnazije (1951–54). V spomin se mu je vtisnil salezijanec Janez Jenko, ki je skrbel za ministrante in pogosto pripovedoval zanimive zgodbe, še posebej o misijonih. Četrty razred nižje gimnazije je končal v Murski soboti (1954–55). Navdušenje z Rakovnika mu je ostalo, zato je odšel v malo semenišče k salezijancem na Reko. Tu je želja po poklicu postala bolj realna. Prve zaobljube je izpovedal na mali šmaren 1957 na Reki. Skupaj z drugimi je nato odšel v Zadar, kjer je z maturo zaključil višjo gimnazijo (1960). Vzgojno prakso je opravljal v Podsusedu v Zagrebu, teološki študij pa v Ljubljani. V bogoslovju je pobilže spoznal misijonski poklic, še posebej ko se je dalj časa družil z g. Jožkom Kramarjem, ki je takrat bil doma in odhajal na novo v misijone na Filipine in od tam na Papuo – Novo Guinejo. Poln navdiha, notranjega miru in gorečnosti za delo je pričakal duhovniško posvečenje na Petrovo leta 1968. Novo mašo je obhajal v župnijski cerkvi v Beltincih dne 11. julija. Njegovo novomašno geslo se je glasilo: *»Glej, prihajam, da izvršim, o Bog, tvojo voljo«* (Hebr 10,7). Skriti misijonski poklic sta v njem razplamtela rojak Jože Mlinarič, doma iz sosednjih Bratonec in msgr. Jožef Kerec, ki je svojo dolgo misijonsko

pot na Kitajskem že zaključil in je jesen svojega življenja bival v Veržeu. Leta 1978, ko je obhajal prvo desetletje svojega duhovništva, je začel pisati povsem novo zgodbo. Premagal je vse dvome in napisal prošnjo za misijone. Dodelili so ga za Afriko, kar si je tudi sam želel. K sebi v Rukago v Burundi ga je povabil g. Mlinarič in 31. marca 1979 se mu je Gusti pridružil v misijonu. Ko je premostil težave z izražanjem je postal pravi

in gospodarske razmere ter negotov in hitro se spreminjajoči politični položaj v obeh omenjenih državah so misijonskemu delu prinesli veliko ovir, požrtvovalne misijonarje in misijonarke pa vedno znova postavljali v življenjsko nevarnost. O tem je misijonar Gusti znal zapisati zelo zgovorne in pričevalne besede. Bil je neposredna priča krvavih dogodkov oz. državljanske vojne v Burundiju in Ruandi leta 1994. Največja preizkušnja ga je čakala v času ruandskega genocida, ko so se hutujske paravojaške milice znesle in z mačetami pobile 800.000 Tutsijev in zmernih Hutujcev. Marija Pomočnica je takrat obvarovala vse tri naše misijonarje Gustija, Danila

magnet, njegove pridige pa polne ognja, navdušenja in praktičnih nauk. Misijonaril je 31 let v dveh afriških zelo preizkušenih deželah. V Burundiju (Rukago) do leta 1987, nato v Ruandi do strašnega genocida 1994 (Musha). Bil je med prvimi, ki se je vrnil v preizkušeno Ruando, vendar se je moral zaradi lažnih obtožb poglavarjev preseliti nazaj v Burundi, najprej v Rukago, nato v Bujumburo, kjer je svojo misijonsko pot leta 2009 tudi zaključil.

Delil je usodo s sobratoma Jožetom Mlinaričem in Danilom Lisjakom ter več slovenskimi usmiljenkami, ki so delovale v istih krajih. Težke socialne

in Jožeta. Takrat je Gusti izpričal, da je pripravljen dati življenje zanje. Veliko pričevanje zvestobe!

Brez dvoma, njegovo srce je bilo po afriško. Kljub pomanjkanju in težkim preizkušnjam je ostal srečen in zadovoljen kot misijonar. Toda na zdravje ni znal nikoli paziti. Srce in misli so še hotele biti v Afriki, telo pa ni več moglo slediti željam duha. In prav zdravstvene težave so ga prisilile, da se je leta 2009 vrnil v domovino in postal nepogrešljiv in dobrodošel član salezijanske skupnosti na Trsteniku. Vse do zadnjega je njegovo srce ostalo misijonsko, z molitvijo in žrtvijo za svoje drage zamorce.

† Franci Kurent

laiški misijonar (26. 8. 1968 – 12. 5. 2022)

Na poti skozi življenje

Na poti skozi življenje se srečujemo z mnogimi ljudmi. V medsebojnih izkušnjah doživljamo drug drugega največkrat le po delčkih. Pri Franciju pa sem spoznala tudi njegovo bogato notranjost.

S Francijem sva se prvič srečala na srečanju LAMIS na Prežganju, kmalu po njegovem prihodu iz Indije. S svojo preprostostjo in hudomušnostjo nas je navduševal za misijone, sam pa se je že odpravljal k Jožku Kramarju na Papuo Novo Gvinejo.

Po enem letu priprav sva se mu z Urošem pridružila v Vunabosco. Franci je bil že polno vpet v delo z mladimi. Ko je zbolel za možgansko malarijo ga niti »huda« zdravnica ni mogla zadržati v bolnišnici. S kanilo v žili je odhitel v vas in tam ob

Marijinem kipu zbral otroke ter z njimi molil in prepeval. Na tak način je premagal malarijo.

Jezik mu ni delal preglavic. Kjerkoli je srečeval ljudi, jim je namenil prijazen pozdrav, nasmeh in pozornost.

Ljudje so ga zelo spoštovali, saj je mnogokrat s svojim posredovanjem rešil nesporazume med njimi.

S svojim načinom življenja je pokazal spoštovanje do papuanske kulture in njihovih vrednot. Ime Brat Francis, kot so ga vsi klicali, si je prislužil s predanostjo ljudem.

Ko sva bila skupaj v Araimiri-ju, je večino časa pomagal po vaseh okoli misijona. A ob prostem večeru sva našla čas, da sva kakšno rekla po domače. Vedno je izpostavil, za kaj se odpoveduje udobju in za kaj mora biti z ljudmi in za ljudi. »To je bistvo dela v misijonih, a ne?« tako je rad pogovor zaključil in ob tem zavriskal in zapel njemu tako ljube Avsenikove pesmi.

Na svetu so ljudje, ki imajo čut za odkrivanje stisk drugih. Priskočijo na pomoč, še preden se kdo zaveda, da je v stiski. Tak je bil Franci. Nikoli se ni branil težkega dela. Velikokrat je vstal sredi noči in s fanti odpeljal v oddaljeno bolnišnico bolnike, se vrnil in nadaljeval delo brez počitka.

Tudi, ko sva bila vsak na svojem koncu države in se mu je izpolnila želja, da je postal pilot, ni pozabil Araimiri-ja in Lariau. Z letalom je nizko preletel vasi in na obalo privabil vse prebivalce. Navdušeno so kričali »naš brat Franci nas je prišel pozdravit«.

Tudi po vrnitvi v domovino je ohranjal stike s prijatelji na Papui Novi Gvineji. Njegova želja je bila, da bi se nekoč s sinom vrnil tja, kjer je pustil del svojega srca; k Emilu in njegovim v Vunamarito, Araimiri, Rabaul, Lae ...

Franci, lukim yu bihain.

Zvonka Motaln

Franci se je rodil 26. avgusta 1968 kot drugi otrok v družini Kurentovih v Trzinu. Zaključil je srednjo veterinarsko šolo in začel s študijem na višji zdravstveni šoli. Pridružil se je laškemu misijonskemu krožku. Da bi preveril svoj misijonski poklic je na lastno pobudo in stroške za eno leto odšel delat v Kalkuto med Brate matere Terezije v dom umirajočih. Tam se je dokončno odločil, da bo šel v misijone.

V nedeljo, 7. marca 1993, je v domači župniji Trzin pri Mengšu prejel misijonski križ in aprila 1993 odšel pomagat salezijanskemu misijonarju bratu Jožku Kramarju na Papuo Novo Gvinejo. Iz misijonov se je vrnil leta 2004 in si na domačem dvorišču postavil skromno hišo, kjer je živel s svojim sinom. Zaposlil se je kot voznik tovornjaka v mednarodnem in notranjem prometu. Njegovo zemeljsko potovanje se je nesrečno končalo 12. maja 2022 prav v tovornjaku.

V zahvali za Francijevo življenje in vloženi misijonski trud vsem svojcem izrekamo iskreno sožalje.

Gospod mu daj večni pokoj in večna luč naj mu sveti.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA

župnije: Brežice, Budanje, Dobje, Dokležovje, Gornji Petrovci, Kančevci, Kočevje, Kranj, Kranjska Gora, Kresnice, Ljubljana-Marijino Oznanjenje, Markovci, Planina, Polhov Gradec, Preska, Rateče Planica, Žalec
posamezniki: Judež Marija, Krempel Renata, Laganis Jana, Legat Tomaž, Lovše Franc, Meolič Simon, Petek Boštjan, Srebrnič Tereza, Štefe Francisco, Usen Terezija, Veršnjak Lidija, Weith

ADVENTNA AKCIJA

župnije: Boštanj, Breznica, Gornji Petrovci, Kančevci, Kranjska Gora, Laporje, Markovci, Novo Mesto-Šmihel, Planina, Podbrdo, Polenšak, Polhov Gradec, Rateče Planica, Rogaska Slatina, Sv. Jurij ob Ščavnici, Vrtojba
Mrak Janez

SKLAD MIVA

župnija Vrhpolje
posamezniki: Bahovec Alenka, Gril Luka, Jereb Batagelj Miriam, Kokot Branka in Franc, N.N., Novak Meta, Pižmoht Marija, Pšeničnik Marjana, Volk Roman, Vrečič Primož

SKLAD ZA LAČNE

posamezniki: Adamič Ana, Harej Janko in Metka, Hribar Fani, Kržišnik Eva, Kržišnik Franci, Kunc Vinko, Likar Franc, Linguaduct d.o.o., N.N., Medvešek Viljem, Miklič Vlasta, Mršnik Bernarda, Ravnovesje in Marko Janc s.p., Rihtar Helena, Semenič Bojana, N.N., Zabukovec Darinka, Žabjek Marija Magdalena,

SKLAD ZA MISIJONE

posamezniki: Ambrožič Lucija, Blažič Ljudmila, Blažič Mihael, Cergolj Janez, Dintinjana Judita Mia, Forte Janez, Harsanyi - Noner Stanka, Ipavec Gabrijela, Jerovšek Jure, Kancilija, Kebe Janez, Kolar dr. Bogdan, Koprivnikar Jožica, Kotnik Ambrož, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Kurinčič Berta, Lah Zmaga, Likar Sebastjan, Lipušček Marjan, Ljumanj d.o.o., Magdič Olga, Merše Franjo, Miklič Vlasta, Mikulin Olga, N.N., Paškič Ilija, Podkrižnik Jožef, Rihar Ana, Saksida Blaž, Schwarzbartl Tomaž Ervin, Sirk Saksida Marija, Slokar Darja, Šiško Milka, Štrukelj Frančiška, Zgaga Rodulf Anton, Zorenč Davorina, Zorenč Ivan

ZA SOCIALNO ZAVAROVANJE**MISIJONARJEV**

posamezniki: Benčina Nadja s.p., Harej Janko in Metka

SKLAD ZA MADAGASKAR

posamezniki: Čampa Tadej, Kunc Vinko, Mavrek Renata, Podkrajšek Urška, Remic Primož

ZA GRADNJO CERKVA

posamezniki: Ušaj Herman, Vogrinčič Mateja

ZA MISIJONSKO VAS

Cinkelj Mlajši Slavko

VODNJAKI - ZAMBIJA

Cinkelj Mlajši Slavko

MISIJONSKA DOMAČIJA

Vrhovec Jože

CIKLON MADAGASKAR

posamezniki: Jernejčič Tončka, Malovrh Darja, Novakovič Novica, Ogorevc Klara, Petrovič Luka, Raztresen Matko

MISIJON MATANGA

posamezniki: N.N., Kresnik Robert, Podobnik Jožica, Stambuk Igor

POMOČ - POSLEDICE KORONAVIRUSA

N.N.

MISIJON AMPITAF

Rus Ida

S. MARTA MEŠKO

posamezniki: Čampa Tadej, Harej Neva in Rajko, Pirih Marija, Ramovš Vera, Simončič Marta

JOŽE ADAMIČ

posamezniki: Avsenik Janez, Kocmur Petra, Perovšek Francka

PAVEL BAJEC

Ušaj Herman

S. METKA KASTELIC

Kastelic Milena

S. VIDA GERKMAN

posamezniki: Peterle Marija, Selan Stanka

JOŽE MLINARIČ

N.N.

S. VESNA HITI

posamezniki: Kotnik Ambrož, Lajevec Janja, N.N.

TONE KERIN

posamezniki: Colner Justina, Kežman Aleš, Lah Benjamin, Olovec Helena Alenka, Pompe Stanko, Sabolič Goran, Štupar Kristina, Šušteršič Ivana, Zaman Sara

S. AGATA KOCIPER

Muller Marija

JANEZ KRMELJ

posamezniki: Bogataj Urša, Bolta Marko, Ekar Regina, Hostnik Janez, Kolander Tadeja, Praček Marija, Ravnikar Marija, Štolcar Kolja, Ušeničnik Janez, Zaman Sara, Zgubič Evgen, Žagar Maja

S. ANDREJA GODNIČ

posamezniki: Avsenik Janez, Fajdiga Joško, Habjanič Jožica, Jeralič Martina, Kljun Ana, Merljak Nada, Rustja Andreja, Sedej Andreja, Smole Marija, Štuhec msgr. dr. Ivan

DANILO LISJAK

posamezniki: Bonutti - Hajdinjak Kamila, Harej Janko in Metka, Krevelj Branko

TOMAŽ MAVRIČ

Malalan Nika

IVAN BAJEC

posamezniki: Pirc Mirjam, Ušaj Herman

S. ZVONKA MIKEK

posamezniki: Harej Neva in Rajko, Murn, Štolcar Kolja, Zelinšek Mitja

MISIJONARKE MATERE TEREZIJE

Kranjc Rafael

JANEZ MESEC

posamezniki: Lavtižar Blaž, Molitvena skupina Koper sv. Marko, Nared Matija, Šimnic Apolonija

PEDRO OPEKA

posamezniki: Avsenik Janez, Bogataj Urša, Bohak Ivan (Janko), Bolta Majda, Gladek Maja, Gomboc Vladimir, Herman Petra, Hočevar Janko, Ješovnik Simona, Kham Alenka, Krek Viktor, Kunc Vinko, Lah Benjamin, Logar Manica, Matk Janez, N.N., Peklar Hedvika, Ravnovesje in Marko Janc s.p., Remšer Matija, Rigler Anton, Rus Valerija, Snaj Irena, Ščavničar Ema, Šegula Zdenka, Štemberger Ida, Tavčar Jože in Slavica, N.N., Zgonc Marija

S. JOŽICA STERLE

posamezniki: Avsenik Janez, Harej Neva in Rajko

P. MARTIN KMETEC

posamezniki: Likovič Marija, Molitvena skupina Koper sv. Marko

S. MARJETA ZANJKOVIČ

posamezniki: Leskovar Stane, Novak Zlatko, Pavlič Renata, Pirš Barbara, Raztresen Marija, Rojec Jože, Sabolič Katja, Sušnik Kolbezen Barbara, Štolcar Kolja, Ušaj Herman, Zadravec Roman

TONE GRM

župnija Predvor
posamezniki: Čengija Kata, Magajna Ljudmila, Molitvena skupina Koper sv. Marko, Perovšek Francka, Petrovič Luka, Pisk Tomaž, Praček Marija, Sabolič Goran, Štolcar Kolja

S. BOGDANA KAVČIČ

posamezniki: Kavčič Irena, N.N.

P. LOJZE PODGRAJŠEK

Povh Jože

BARBARA ČUK

Avsenik Janez

S. ZORA ŠKERLJ

župnija Kalobje

S. MILENA ZADRAVEC

Kljun Ana

S. SNEŽNA VEČKO

Petrovič Staša

S. FANI ŽNIDARŠIČ

Soudi Zavrl Nada

JANEZ SEVER

Molitvena Skupina Koper Sv. Marko

S. LJUDMILA ANŽIČ

posamezniki: Molitvena skupina Koper sv. Marko, Muller Marija, Sever Alojz

S. ANA SLIVKA

Gerdej Dominik

S. BARBARA PETERLIN

posamezniki: Flerin Milan, Lajevec Janja, Mežan Olga, Poljanšek Marija, Pšeničnik Marjana, Ramovš Vera, Zrimšek Matej

S. DORICA SEVER

Štolcar Kolja

STANE KERIN

posamezniki: Kern Jože, Melink Liljana, Molitvena skupina Koper sv. Marko, Rigler Anton

S. URŠA MARINČIČ

posamezniki: Bovcon Alenka, Friedrich Jožefa, Kržišnik Eva, Lajevec Janja, Pisk Tomaž, Rode Marjan, Šilc Marinčič Andreja

S. MOJCA KARNIČNIK

posamezniki: Kopriva Silvester, Molitvena skupina Koper sv. Marko, Praček Marija

MISIJONA CRIPAM - BRAZILIJA

posamezniki: Kos Tjaša, Muller Horvatič Ingrid

BR. MIHA MAJETIČ

posamezniki: Molitvena skupina Koper sv. Marko, N.N.

MARIJINE SESTRE - BENIN

N.N.

POLONA DOMINIK

posamezniki: Bovcon Mitja, Čengija Kata, Gorenc Ljudmila, Jenič Dušan, Kovač Jurčenko Urška, Sedej Andreja, Smole Marija, N.N.

KATJA RAVNIKAR

N.N.

JOŽE ANDOLŠEK

Tržan Amalija

POMOČ SESTRAM V UKRAJINI

Zaradi pomanjkanja prostora v rubriki Darovali ste - hvala in velikega števila darovalcev za pomoč sestrar v Ukrajini, imena le teh niso objavljena. Velja pa naša iskrena zahvala vsem, ki pomagata slovenskim misijonarjem z darovi in molitvijo.

Spominsko obhajanje

10. obletnice smrti (2011–2021)*

p. Miha Drevenška

'Moja velika želja je, da bi se vsaj enkrat za nekaj dni vsi slovenski misijonarji vrnili v Slovenijo in domov prinesli nekaj misijonskega duha in krščanskega veselja.'

(p. Miha)

To Mihovo srčno željo simbolično uresničujemo v Mihovem letu, ob 10. obletnici njegove smrti, in sicer v okviru njegove »domače Cerkve« – dekanij Ptuj in Zavrč.

Tri dni pred spominsko slovesnostjo bodo v župnije obeh dekanij prišli naslednji slovenski misijonarji in misijonarke:

- msgr. Martin Kmetec, nadškof metropolit (Turčija)
- s. Dorica Sever (Kanada)
- s. Agata Kociper (Brazilija)
- p. Stanko Rozman (Zambija)
- Tone Grm (Mozambik)
- p. Ernest Benko (Zambija, 10 let)
- s. Hermina Nemšak (Slonokoščena obala, 10 let)
- s. Cvetka Muzek (Slovaška)
- Jože Andolšek (Etiopija, misijonar na daljavo),

ki so ali pa še vedno misijonarji širom po svetu, da bi nam prinesli nekaj misijonskega duha. Da bi nas naučili misijonariti v naši »Cerkvi v malem«, v naših družinah, kjer sta oče in mati duhovnika, misijonarja. Dobro izkoristimo ta čas za naše duhovno življenje, pa tudi za dobrodelnost, saj bodo vsi naši darovi med tridnevno in v nedeljo namenjeni misijonu, tj. nadškofiji v Smirni (Izmir – Turčija), kjer kot misijonar in nadškof metropolit deluje Mihov sobrat in domačin iz župnije sv. Vida p. Martin Kmetec.

Tridnevno bomo zaključili v soboto zvečer s koncertom, ki nas bo spomnil na čas skupine Minores, na Mihovo glasbo in njegovo nepozabno pesem. V nedeljo popoldne pa se vsi zberemo pod velikim šotorom v bližini župnijske cerkve sv. Vida, kjer bo nadškof msgr. Alojzij Cvikel ob navzočnosti nadškofa msgr. Martina Kmetca in zbranih duhovnikov za + p. Miha daroval najsvetejšo daritev. Naj se v nas uresniči besede p. Miha, ki so pravzaprav naročilo: »Bodimo vedno tista lučka – icengelo, tisti svetli žarek, ki prinaša veselje in upanje ...«

**Lepo vas vabimo k sodelovanju –
bodimo tudi mi misijonarji!**

**Zaradi epidemije jo obhajamo z enoletnim zamikom.*

Koncert – Mihov glasbeni večer

**Sobota, 18. junij, ob 19. uri
pod velikim šotorom za cerkvijo**

Sodelovali bodo: p. Janez Ferlež, Antonio Tkalec, otroško-mladinski pevski zbor župnije sv. Marka (Markovci), s. Cvetka Muzek in domačin Robert Butolen s harmoniko.

Gost večera bo msgr. Martin Kmetec, nadškof metropolit v Izmiru – Smirni. Vaši prostovoljni prispevki bodo namenjeni za uresničitev nujnih misijonskih projektov nadškofa Martina v Turčiji.

Sveta maša

**Nedelja, 19. junij, ob 16. uri
pod velikim šotorom za cerkvijo**

Slovesna sv. maša: somaševanje bo vodil nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikel ob prisotnosti nadškofa msgr. Martina Kmetca in somaševanju zbranih duhovnikov in misijonarjev. Prepevali bodo združeni pevski zbori obeh dekanij.

**V času tridnevne bosta na vseh dogodkih z
misijonarji na voljo knjiga o p. Mihi Drevenšku Daleč
naprej je tek in njegov zeleni klobuček.**